

ЗМИЙСКО ГНЕЗДО

ПИТЪР ЛЕРАНГИС

ЕГМОНТ

На прекрасните читатели, библиотекари
и учители, които срещнах и ще продължавам
да срещам при подготовката на поредицата

П.Л.

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да
бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Viper's Nest*

Copyright © 2010 by Scholastic Inc.

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New
York, NY 10012, USA.

SCHOLASTIC, THE 39 CLUES, and associated logos are trademarks and/or registered
trademarks of Scholastic Inc.

Book design and illustration by SJI Associates, Inc.

Превод Емилия Л. Масларова

Редактор Златина Сакалова

Коректор Танка Симеонова

Издава „Егмонт България“
1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Абагар“ АД, Велико Търново, 2010
ISBN 978-954-27-0405-8

ГЛАВА 1

Ейми Кахил не вярваше на поличби. Но наг нея се сипеше черен сняг, земята под краката ѝ тътнеше, брат ѝ мякукаше, а чичо ѝ Алистър подскачаше в розова пижама по плажа.

Момичето нямаше как да не признае, че предзнаменованията не са добри.

– Ехо, Нели! – провикна се Алистър през морето на Ява, след като сви на фуния длани около устата си. – Ела да ни спасиш, момичето ми!

Ейми избърса от бузата си черна снежинка. *Пепел.*

Нима беше останала от снощи?

Не мисли за това. Поне сега.

В далечината откъм морето се чу боботенето на двигател, което ставаше все по-силно. Към индонезийското островче, където стояха, шеметно се носеше малък катер с Нели Гомес, гувернантката на Ейми и Дан, на борда. В странния утринен мрак небето и водата се бяха слели на сивкавосиня стена и Нели сякаш се рееше във въздуха.

– Мъър! – проточи Дан.

– Това пък какво е? – попита Ейми.

– Правя се на котка порода египетска мау. – Дан изгледа отчаяно сестра си, сякаш онова, което вършеше, беше съвсем нормално. – Саладин мрази вода. Щом чуе друга котка

от неговата порода, току-виж се качи при Нели и така най-после ще го видим. Не ти ли е мъчно за него?

Ейми въздъхна тежко.

– Мъчно ми е. Но след снощи... Така ге, и аз обичам Саладин, но наистина, Дан, сега не ми е го него.

Тя чу в далечината тътен. Погледна към морето и очите ѝ запариха. По бузата ѝ се плъзна сълза и остави след себе си сива черта. Нима беше възможно още да се сине пепел от пожара снощи? Беше изгоряла само една сграда. Където те с Дан и Алистър щяха да станат на възлен, ако...

Не мисли за нея. Мисли за нормални неща. За фъстъчено масло. За домашни. За телевизия. За Саладин.

Но в съзнанието ѝ препускаха образи от предната Вечер. Пламъците, ближещи стената... Дан с лице като на уплашено малко дете... Алистър, който им крещи нещо... Викът иззад прозореца, дошъл от последния човек, когото искаха да виждат... от жената, която едва не ги уби в Русия.

Снощи си помисли, че тя иска да ви изгори живи. А се окажа, че не е така. Пожарът не е подпален от Ирина.

Беше го направила Изабел Кабра. Преди години беше подпалила къщата им в Масачусетс и майката и бащата на Дан и Ейми не бяха успели да се спасят. Сега Изабел довършваше започнатото. Тя беше убийца. Машина за убийства с перли и парфюм от клана Лусиан.

До снощи Изабел беше един от двамата души, от които Ейми се страхуваше най-много.

Вторият беше русата жена, която ги беше повикала от корнизата под прозореца.

До Вчера, ако някой беше казал на Ейми да състави списък с „Предсказанията, които е най-малко вероятно да се сбъднат и след милион години“, след „Светът ще се превърне в сирене“ и „Брат ми Дан ще каже, че ме обича“ тя щеше да посочи ето това:

„Ирина Спаска ще жертва живота си... за да ни спаси.“

Ирина обаче беше скочила с пръта на покрива, направо в пламъците. Беше спуснала същия прът пред прозореца, така че те да слязат по него и да се спасят. После беше изчезнала направо пред очите на Ейми в огъня. Защо?

Нима беше Възможно човек да се промени толкова?

– Земята Ви ка Ейми – обади се Дан. – Чуваш ли какво казва Нели?

Престани да мислиш за това.

Мислите ѝ се понесоха надалеч заедно с пушека из въздуха. Нели махаше трескаво от морето. Заг нея се тъмнееха злобещи ниски облаци.

– Милото момиче! Изглежда уплашено – намеси се и Алистър.

– Задава се буря – каза Ейми.

– Може би е забелязала пижамата ти, чичо Алистър – предположи Дан. – Доста си е страшна.

Алистър се погледна. След пожара от предната вечер копринената му пижама се беше превърнала в нацапани със сажги дрипи.

– О, ужас! Нали ще ме извините за малко, ще отида да се преоблека.

Нели сочеше нещо отзад, при острова с името Раката. Ейми се вцепени. През 1883 година там беше изригнал Вулканът Кракатау – едно от най-опустошителните природни бедствия в историята на човечеството.

Ейми си спомни думите на лодкаря, който ги беше докарал: „Днес не е добре... много активен“.

Усети по бузите си пепелта и изведнъж проумя какво става. Пресегна се с почернели пръсти към брат си. Нели се притесняваше не само заради бурята.

– Май... май се опитва да ни предупреди за Вулкана – каза момичето.

Очите на Дан светнаха.

– Леле! Като в Помпей ли ще стане? Чистим си кухнята и хоп! – Всичко е в лава!

– Не е смешно – срязва го сестра му. – За твое сведение след последното изригване на вулкана навсякъде в топлиите морета са се вдигнали огромни вълни. Загинали са трийсет и шест хиляди души.

Дан си пое дълбоко въздух.

– Хайде, Ейми, успокой се. Ей сега Нели ще бъде при нас. След малко се махаме оттук заедно със Саладин, всичко ще бъде наред.

– Не знаем накъде да тръгнем, Дан – напомни му Ейми. – И да се измъкнем оттук, къде ще отидем... обратно в Бостън, където от Социалната служба ще ни върнат при леля Биатрис ли?

Дан погледна накъдето беше изчезнал Алистър.

– Обзалагам се, че той знае къде да отидем.

– Страхотно, няма що. След като Алистър се поосвежи, ще го питаме – отвърна Ейми. – Намира ли ни се подръка детектор на лъжата? И къде всъщност отиде той?

Поне според Ейми изобщо не можеше да се вярва на Алистър. Той му се появяваше в живота им като пръв закрилник и приятел. Ту ги предаваше, така че на човек му идеше да го фрасне по главата. И къде беше отишъл да се преоблече? Дали нямаше някъде наоколо скривалище? Дали и този път нямаше да изчезне вдън земя както в Сеул, след срутването в пещерата?

Кланът Екатерина издирваше от години ключовете към загадката. Същото важеше и за другите кланове в рода Кахил: Томас, Лусиан и Джанъс, Все с пари и опит и без задръжки, ако трябваше да убият някого. Имаха всички шансове да победят. Със завещанието си баба им Грейс беше вдигнала залога, като беше поканила отбрани

представители на рода Кахил да се включат в странната надпревара за трийсет и деветте ключа към загадката – който ги събереше, щеше да се сдобие с власт, каквато не беше притежавал никои досега. Но в завещанието си Грейс им предоставяше избор. Ейми и Дан можеха да вземат по един милион долара и да забравят за надпреварата.

Щеше да бъде *нормално*, ако бяха предпочели това.

Грейс обаче искаше те да намерят ключовете. А Ейми не си представяше да не изпълни волята ѝ. Дан пък не си представяше да не се сдобие с най-голямата власт, каквато някой е притежавал. Двамата трябваше да издирят следите, оставени от техни прочути предци като Моцарт и Бенджамин Франклин. Четири континента и шест ключа към загадката по-късно – ето къде се бяха озовали четири-найсетгодишното момиче, единайсетгодишният му брат и тяхната губернантка, чиито познания в шпионажа се свеждаха до това да свали от нета някое пънк парче и да издържи на болката, докато ѝ правят татуировка, макар че, знае ли човек, може пък Нели наистина да беше обиграна шпионка.

В издирването на трийсет и деветте ключа ненормалното се беше превърнало в нормално.

Отново ечна гласът на Нели. Сега вече тя беше по-наблизо и катерът не боботеше толкова силно – готвеше се да хвърли котва. Викът ѝ беше кристално ясен.

– ПОЛИЦИЯ! – посочи тя през рамо. – ПОЛИЦИЯ!

– Вулкана ли ще арестуват? – попита Дан.

– Я стига – сграбчи го Ейми за ръката и се запъти към Алистър. – Изгоря цяла къща, Дан, има загинал! Полицията разследва такива неща. *Чичо Алистър! Ченгетата са проследили Нели!*

Той изникна от близката гора в изгладен костюм от сива коприна, в чиста яркожълта риза и с леко килнато

бомбе. Но помръкна, щом чу Вика на Нели.

– Изабел... – прошепна Алистър. – Явно ни е натопила в полицията. Такъв е нейният модус операнди.

Дан въздъхна.

– Знаеш ли, идеално ти разбирам всичко и изведнъж – хоп! Изтърсваш някоя завъртяна дума и край.

Алистър опря леко върха на бастуна си върху ходилото на племенника си – да не мърда. Надвеси се над него.

– Знам какво правиш. Смяташ, че с шеги ще облекчиш бремето ни. Но някои неща нямат по-лека страна – например да те хвърлят в затвора в Джакарта. Защото, младежо, всички сме се запътили натам.